

NEJEDEM K BABIÄŔECE, JEDEM NA VÄŔCHOD - II.

ÄŔsterÄ½, 20 kvÄten 2008

Tak tedy vyjÄdíme. Meztím se setmÄlo, Peking svítí a vzdaluje se. Vlak je plný, zatím Äistý, no, uvidíme, jak bude vypadat p osmaÄtyÄmíceti hodinách. Ubydlíme se v kupé s lehátky pro šest. Je tu Äisto, nepostradatelná termoska na kei šu, horkou vodu. Tu v ÄEínÄ dostanete kdykoli a všude, zdarma.

Zalijete si Äaj, nejÄastÄji jasmínÄk a Äínskou polívku, prodávanou ve velkých kelímčích s rÄznými chutÄmi. Od jemn. pÄmíšernÄ pálivou. ÄEasem je nám souzeno zjistit, Äe v dÄlavách západního Tibetu je to vÄdy dostupné a poÄivatelné jídlo, dvÄ porce dennÄ zaÄenou hlad a dodají nejnutÄjši Äiviny....VystÄídáme se na veÄeÄmí v j pak uÄ nás ukolíbá rytmus vlaku. Spí se nám hezky. Po probuzení pozorujeme Äínský venkov. Äádné malebné

vesniÄky, hlinÄné domky mají vesmÄs stejnou barvu jako pÄda kolem, Älutý spraš, jsou tu z nÄj vysoké kopce a bahnitÄlutÄ Ämeka, snad skuteÄnÄ Chuang che. Che je Äínsky malÄ Ämeka, velká je Äiang, ÄmíkÄ Jakob, takÄe i ta na naše stÄmedoevropské pomÄry docela slušný veletok, je pro nÄ nejspíšještÄ malÄ. Nu, jinÄ zemÄ, jiný pohled na vÄc…

První zastávka po cca dvanÄti hodinách jízdy je Xian, „Západní hlavní mÄsto“. ÄÄ pojedem zpÄt, budem tu vystupovat. Zatím tudy jen projíÄdíme, vlak stojí krátce, ke dveÄm vagonÄ však Äile najedou prodejci s peÄivem, zeleninou, nápoji...

Krajina ještÄ nÄkolik hodin zachovÄvá sprašový charakter. Cesty jsou po dešti bahnitÄ, krajina je stále stejnÄ. ObÄas se mihne vesniÄan, pÄmivÄzaný oslík. MÄsta, jimiÄÄ projíÄdíme, jsou nevýrazná, bez jakýchkoli dominant, nemÄnnÄ šedivÄ komunistick architektura, fabriky.

K veÄeru zaÄiná zemÄ šednout, hory špiÄatÄt, vlak mírnÄ páchnout. Ráno se probouzíme na cípu pouštÄ. Snad Äe prej Taklamakan? A ochlazuje se. LouÄe jsou zamrzlé, zmizela vegeta

vyšši pÄl metru. Hory kolem strmé, kamenité, vrcholky mají zasnÄÄené. PozdÄji se obzor vzdaluje a krajina je uÄ pomalu taková, jak si ten Tibet pÄedstavuju. A nejsem daleko do pravdy, ano, takové jsem to vidÄla na fotkách, charakter uÄ je stejný…

Bezlesé plánÄ, v dÄlce hory, na nich sníh, studená jezera. Podél trati Äínské vojenské tÄbory a uÄ zaÄínají stáda jakÄ a kolem nich zdeši kovbojové - baÄové na motorkách.Vlak se s námi šplhá po trati - s nÄkolika krátkými zastÁvkami - na svÄj nejvyšši bod, aÄ nÄkde kolem 5000

m.n.m. Tam vystupujeme na pár minut, vzduch je ostrý a naše skupinka cestujících pije z termosky uvítací nápoj

zÄejmÄ tibetský máslový Äaj. Cítíme se uÄ v Tibetu. „Ono historicky asi jo“, vysvÄtluje Jakob. „To, dnes oznaÄujeme jako Tibet, jsou asi jen dvÄ tÄmetiny pÄvodního území“.

RozhlíÄím se, a zaÄínám chápat Tibetu. Z jihu má Himálaj, ze severu poušÄ a pÄmedloubé dÄlky pustin, jimiÄÄ vlak projíÄdí ÄtyÄmíadvacet

hodin… ZpÄt do vlaku. Pak klesáme... dalších mnoho hodin, ale jiÄ ke Lhasu. Objevují se pomalu známky civilizace, vidíme Ämky i obdÄlávanou pÄdu, Ämepková políÄka, jeÄmen, civilizaci pÄmíbliÄují sloupy s vedením.

sprchlo a ukázala se nádhernÄ duha. A koneÄnÄ je tu Lhasa. Asi je to jediné tibetské nádraÄí, vystupujeme, je lesklo

po dešti a smráká se. Vzduch je ostrý a uÄasnÄ Äistý. Organizace funguje, ÄekÄ na nás objednaný pÄvodc

mikrobusem, odveze nás do hotelu. Na uvítanou dostáváme khatagy, bílé lehké šály, místní zvyk. Ano, je to

nÄco podobného, jako dostávají turisté na Havaji vÄnce z kvÄtin. ProjíÄdíme Lhasou, v dÄli poznáváme Potalu. ÄEek

nás uÄasnÄ dobrodruÄství, ale zatím se ubytujeme v hotelu Mandala; to Ä ráno zjistíme, Äe jsme pÄmímo v centru Lha

na Barkoru, vedle chrÁmu DÄokhang... IGRAINE (na modré klikejte)